

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΚΕΛΛΙΩΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
(ΙΟΥΝΙΟΣ 2016)

Τὸ Κελλί « Παναγούδα », ἀπὸ οἴου ὁ Ὅσιος Παῖσιος « σήριξε τὴν οἰκουμένη μὲ τις εὐχές του ».

ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΑΓΙΟΤΟΚΟΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ

ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΛΟΓΟΙ Β' ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ
ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ
ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2000

1. «Τώρα έχουμε πόλεμο, πνευματικό πόλεμο. Πρέπει να είμαι στην πρώτη γραμμή.»
2. «Κοιτάξετε να ανδρωθείτε. Σφιχτείτε λιγάκι. Βλέπω τι μάς περιμένει, γι' αυτό πονάω. Μην αφήνετε τον έαυτό σας χαλαρό.»
3. «Είναι μεγάλη άχαριστία αυτό το χαλαρό πνεύμα που υπάρχει στην Ελλάδα.»
4. «Και με τις βλάσφημες ταινίες που παρουσιάζουν, θέλουν να γελοιοποιήσουν το Χριστό. Τό κάνουν για να πούν «αυτός ήταν ο Χριστός, τώρα θα έρθει ο Μεσσίας», και για να παρουσιάσουν μετά τό «Μεσσία» τους. Εκεί τό πάνε.»
5. «Έχει χάσει πιά τόν έλεγχο ό κόσμος. Έχει φύγει τό φιλότιμο, ή θυσία από τούς ανθρώπους.»
6. «Υπάρχει μία μερίδα Χριστιανών στούς όποιους αναπαύεται ό Θεός. Υπάρχουν ακόμη οί άνθρωποι του Θεού, οί άνθρωποι τής προσευχής, και ό Καλός Θεός μάς άνεχεται, και πάλι θα οικονομήσει τά πράγματα. Αυτοί οί άνθρωποι τής προσευχής μάς δίνουν έλπίδα. Μη φοβάστε. Περάσαμε σάν έθνος τόσες μπόρες, και δε χαθήκαμε, και θα φοβηθούμε τή θύελλα που πάει να ξεσπάσει; Ούτε τώρα θα χαθούμε. Ό Θεός μάς αγαπά. Ό άνθρωπος έχει μέσα του κρυμμένη δύναμη για ώρα ανάγκης. Θα είναι λίγα τά δύσκολα χρόνια. Μιά μπόρα θα είναι.»
7. «Δε θα πάει πολύ αυτό ή κατάσταση. Θα πάρει σκούπα ό Θεός!»
8. «Τό να ενδιαφέρεται κανείς τώρα και να άνησυχεί για τήν κατάσταση στην όποια βρίσκεται τό έθνος μας είναι όμολογία, γιατί ή Πολιτεία τά βάζει με τό θείο νόμο. Ψηφίζει νόμους ενάντιους στο νόμο του Θεού.»
9. «Η άδιαφορία δεν επιτρέπεται ούτε στούς κοσμικούς, πόσω μάλλον στούς πνευματικούς ανθρώπους. Ένας άνθρωπος τίμιος, πνευματικός, δεν πρέπει να κάνει τίποτε με άδιαφορία. «Επικατάρατος πās ό ποιών τά έργα του Κυρίου άμελώς», λέει ό Προφήτης Ίερεμίας.»
10. «Αυτό που θα βοηθήσει θετικά τούς ανθρώπους σήμερα είναι τό παράδειγμά μας τό χριστιανικό και ή ζωή μας ή χριστιανική. Τούς Χριστιανούς πρέπει να τούς διακρίνει ή πνευματική λεβεντιά και ή άρχοντιά, ή θυσία. Γι' αυτό λέω στούς λαϊκούς: «Νά αγαπάτε τό Χριστό, να έχετε ταπεινώση, να κάνετε τό καθήκον σας, και ό Χριστός θα προδώσει τήν άρετή σας στα μάτια τών ανθρώπων.»
11. «Ευτυχώς υπάρχουν μερικές εύλαβείς γυναίκες, νέες και ήλικιωμένες, και έτσι στηρίζεται ό κόσμος.»
12. «Στην εποχή μας σπανίζουν τά παλικάρια. Οί άνθρωποι είναι νερόβραστοι. Γι' αυτό, Θεός φυλάξει, αν γίνει ένας πόλεμος, άλλοι από φόβο θα πεθάνουν, άλλοι θα μείνουν στο δρόμο από μιá μικρή ταλαιπωρία, γιατί συνήθισαν στην καλοπέραση. Παλιά, τί παλικαριά είχαν!»
13. «Για να κάνει κανείς προκοπή, πρέπει να έχει παλαβή φλέβα, με τήν καλή έννοια. Άνάλογα πώς θα αξιοποιήσει τήν παλαβή φλέβα, θα γίνει ή άγιος ή ήρωας.»
14. «Νά προσπαθήσουμε τώρα, όσο μπορούμε, να βοηθήσουμε πνευματικά τούς ανθρώπους' όπως έγινε τότε με τόν κατακλισμό, με τήν κιβωτό του Νώε, έτσι και τώρα να γλυτώσουν μερικοί, να μη σακατευτούν πνευματικά. Θέλει πολλή προσοχή, πολλή διάκριση να δει κανείς τά πράγματα από πολλές πλευρές, και να αναπαύσει τούς ανθρώπους.»

ΕΜΠΟΝΟΣ ΚΡΑΥΓΗ
ΚΕΛΛΙΩΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ
ΚΑΙ ΛΑΪΚΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΗΜΩΝ

Θεσσαλονίκη
Μάιος 2017

Τὸ φυλλάδιο αὐτὸ ἀφιερώνεται στὴ μνήμη τῆς μακαριστῆς μητρὸς μου Βασιλικῆς (καρείσης Μοναχῆς μὲ τὸ ὄνομα «Παῖσία»), τοῦ πατρὸς μου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου Μαρίας μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς Βασιλείου καὶ Χρήστου. Ἐπίσης ἀφιερώνεται στὴ μνήμη τοῦ πενθεροῦ μου Ἀντωνίου καὶ τῆς πενθερᾶς μου Θεοφανίας, καθὼς καὶ στὴ μνήμη τοῦ συγγάμβρου μου Ἰωάννου.

Ἀπὸ τὴν 27^{ην} Ἰουνίου 2016 ἔχουν εἰσέλθει εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας αἱ ἀποφάσεις τῆς συνόδου εἰς τὸ Κολυμπάριον Κρήτης. Τὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων ποὺ ἐδημοσιεύθησαν, κατ' ἐντολὴν πρέπει νὰ ἔχουν «*πανορθόδοξον κῦρος*» (Κανονισμὸς ὀργανώσεως... Ἄρθρον 13, §2). Ὅμως, κατὰ τοὺς παρελθόντας ἤδη ἔντεκα μῆνας, αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ ἔχουν γίνεαι «*σημεῖον ἀντιλεγόμενον*» καὶ αἴτιον σφοδρᾶς διαμάχης. Ἔχουν δημοσιευθῆ πολλὰ σημαντικὰ ἐπικριτικὰ κείμενα ἀπὸ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱεράς Συνόδους Ἐκκλησιῶν. Ἐπειδὴ τὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου ἄπτονται τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ἡ ὁποία εἶναι ἡ βᾶσις καὶ τὸ θεμέλιον καὶ τῆς ἡμετέρας ἀσκήσεως ἐν Ἁγίῳ Ὁρει καὶ τῆς ὅλης ἀφιερώσεως τῆς ζωῆς ἡμῶν εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐπειδὴ μᾶς ἐπιβάλλονται ὡς ἔχοντα πανορθόδοξον κῦρος, διὰ τοῦτο μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς τὰ ἐμελετήσαμεν. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσπερασθοῦν μὲ ἀδιαφορίαν καὶ νὰ παραβλεφθοῦν, διότι δὲν εἶναι ἀπλαῖ «*γυμνῆ τῆ κεφαλῇ*» προσωπικαὶ διακηρύξεις – ὅπως ἔως τώρα συνέβαινε – ἀλλ' ἔχουν καὶ τὰς ὑπογραφὰς τῶν Προκαθημένων καὶ εὐαρίθμων Μητροπολιτῶν τῶν συνόδων δέκα αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐκ τῶν δεκατεσσάρων εἰς τὸ σύνολον.

Πίστις, λοιπόν, τὸ προκείμενον καὶ «πίστις ἐστὶ τὸ πολεμούμενον καὶ κοινὸς σκοπὸς ἅπασι τοῖς ἐναντίοις καὶ ἐχθοῖς τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας, τὸ στερῆμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως κατασεῖσαι...» (Μ. Βασιλείου, *Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος* § 25, ΒΕΠΕΣ 52, σελ. 251). Εἰς τὴν ἰδίαν «συχνότητα» τῶν λόγων τοῦ Μ. Βασιλείου, ἔχομε νωπούς τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου: «Σήμερα προσπαθοῦν νὰ γκρεμίσουν τὴν πίστη, γι' αὐτὸ ἀφαιροῦν σιγά-σιγά ἀπὸ καμμία πέτρα, γιὰ νὰ σωριασθῇ τὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεως. Ὅλοι ὅμως εὐθυνόμαστε γιὰ τὸ γκρέμισμα αὐτό. Ὅχι μόνον αὐτοὶ ποὺ ἀφαιροῦν τὶς πέτρες καὶ τὸ γκρεμίζουν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βλέπουμε νὰ γκρεμίζεται καὶ δὲν προσπαθοῦμε νὰ τὸ ὑποστυλώσουμε» (Ἁγίου Παΐσιου, *Λόγοι Β΄*, Ἔκδ. Ἰ. Μ. Σουρωτῆς, σ. 20).

Ἀκολουθοῦντες, λοιπόν, τὰς ἐντολὰς καὶ τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, ἐμελετήσαμεν μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς, ὅπως ἐλέχθη, τὰ συνοδικὰ κείμενα. Κάτωθι, ἀναφερόμεν συνοπτικῶς τὰς ἡμετέρας διαπιστώσεις.

1. Εἰσαγωγικῶς καὶ γενικῶς, θὰ πρέπει νὰ ἐπισημανθῇ τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὰ κείμενα ὑπάρχουν καὶ ἀρκεταὶ φράσεις, ἐπιδεχόμεναι καὶ Ὁρθόδοξον καὶ αἵρετικὴν ἐρμηνείαν, ὅπως ἐπίσης καὶ μερικαὶ σαφῶς Ὁρθοδοξότατοι διατυπώσεις. Τὸ τελευταῖον αὐτό, ὅμως, – πολλῶ μᾶλλον τὸ πρῶτον – οὐδόλως εἶναι ἰκανὸν νὰ μᾶς καθησυχάσῃ καὶ ἐπαναπαύσῃ, ἐφ' ὅσον – ὅπως θὰ δειχθῇ κατωτέρω – παραλλήλως συνυπάρχουν καὶ αἱ ἀντίστοιχοι κακόδοξοι τοιαῦται. Ἀπλῶς εὕρισκόμεθα πρὸ φαινομένου κλασσικῆς **διγλωσσίας**. Ὅπως ἐδήλωσεν χαρι-

τολογῶν ἱεράρχης, συμμετέχων μάλιστα εἰς τὴν σύνοδον: «*Ἡ σύνοδος μᾶς τὰ ἔδωσε ὅλα. Ὁ καθεὶς διαλέγει καὶ παίρνει ὅ,τι θέλει!*».

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, ὅμως, ἄλλως ἔπραττον καὶ ἄλλως μᾶς ἐδίδαξαν. Ὁ λόγος τῶν δὲν ἦτο «*ναὶ καὶ οὐ*», ἀλλὰ «*ναὶ, ναὶ καὶ οὐ, οὐ*» (Β΄ Κορ. α΄, 17-20 καὶ Ἰακ. ε΄, 12), ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας προστάσσει (Ματθ. ε΄, 37). Εἰς τὰς Ἱεράς Συνόδους δὲν προσεπάθουν διὰ τῆς διγλωσσίας νὰ ἐπαναπαύσουν εἰς τὴν πλάνην τῶν τοὺς αἵρετικούς, ἐπιφέροντες οὕτω καὶ σύγχυσιν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους, οὔτε ἐφεύρισκον καὶ ἐχρησιμοποιοῦν ἀμφισήμους διατυπώσεις, συστεγαζούσας ἀλήθειαν καὶ πλάνην, πρὸς ἐπιτυχίαν μιᾶς κακῶς νοουμένης ψευδεπιγράφου ἐνότητος. Τούναντίον, ἠγωνίζοντο μέχρις ἐσχάτων διὰ τὴν ἐξάλειψιν καὶ τοῦ παραμικροῦ **ι** (ἰῶτα), τὸ ὁποῖον θὰ συνετέλει εἰς αἵρετικὴν διατύπωσιν (Πρβλ. τοὺς ἀγῶνας τῶν κατὰ τοῦ «*ὁμοιουσιίου*»), καὶ ἐπέμενον ἀνυποχωρήτως καὶ διὰ τὴν συμπερίληψιν καὶ τῆς παραμικρᾶς προθέσεως, ὥστε ἡ διατύπωσις νὰ ἀποκλείῃ αἵρετικὴν παρερμηνείαν καὶ νὰ διασφαλίζῃ τὴν Ὀρθόδοξον ἐρμηνείαν. (Πρβλ. τὴν ἐπιμονὴν τῶν διὰ τὴν ἀποδοχὴν καὶ τοῦ «**ἐν** δύο φύσεσιν», καὶ ὄχι μόνον τοῦ «**ἐκ** δύο φύσεσιν» τῶν μετριοπαθῶν Μονοφυσιτῶν).

2. Ἐπὶ τῶν ἄρθρων τοῦ Κανονισμοῦ τῆς συνόδου, ἔχομεν ἐν πρώτοις νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, βάσει τοῦ ἄρθρου 8 § 2 καὶ ἄρθρ. 9 § 3, ἀπηγορεύετο ἡ ἐλευθέρα τοποθέτησις τῶν ἐπισκόπων, ἢ καὶ αὐτῶν τῶν προκαθημένων, ἐπὶ νέων μὴ ὁμοφώνως συμπεφωνημένων ζητημάτων εἰς τὰς προσυνοδικὰς διασκέ-

ψεις τῶν ἐπιτροπῶν. Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, ὅμως, ἱστορίας γνωρίζομεν ὅτι, εἰς τὰς οἰκουμενικὰς ἀγίας καὶ μεγάλας Συνόδους, ὑπῆρχεν ἡ πλήρης ἐλευθερία οἰουδήποτε ἐπισκόπου καὶ ποιμενάρχου, νὰ θέσῃ ἓνα ζήτημα, πίστεως ἢ ποιμαντικόν, πρὸς συζήτησιν καὶ ἐπίλυσιν. Ὡς παράδειγμα, ἀναφέρομεν τὴν πρώτην πρᾶξιν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς καὶ δὴ τὴν συζήτησιν τοῦ Πατριάρχου Ἁγίου Ταρασίου μετὰ τῶν μοναχῶν.

Εἰς τὸ ἄρθρον 11 § 2, καθορίζεται ἡ «*ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας*» τῶν τροπολογιῶν ἐπὶ τῶν ἀρχικῶν προσυνοδικῶς συμπεφωνημένων κειμένων, πρὸς διαμόρφωσιν τῶν τελικῶν κειμένων, καθὼς καὶ ἡ ἀπόρριψις τῶν μὴ ὁμοφώνως ἀποδεκτῶν τροπολογιῶν. Κατ' ἀρχάς, εἶναι ἐξόφθαλμον ὅτι καὶ μόνη ἡ διαφωνία καὶ ἡ μὴ συμμετοχὴ τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων καταργεῖ τὸ ἄρθρον καὶ, κατὰ συνέπειαν, τὴν νομιμότητα τῆς συνόδου.

Πέραν τούτου, εἶδαμε ἐπὶ τοῦ πρακτέου, νὰ ὑπάρχη διαφωνία ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων, καὶ εἰς τὰ προσυμπεφωνημένα, καὶ εἰς τὰ τελικὰ μὲ τὰς τροπολογίας, καὶ νὰ συνεχίζουσι οἱ πλειοψηφοῦντες καὶ οἱ διαφωνοῦντες ὡς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Ἐρωτῶμεν εὐθαρσῶς, ἦτο σύναξις ἀγιοπνευματικῆ, ποιμένων ὁμονοούντων ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ; Διότι, δημιουργήθηκε ἔτσι νέα καὶ πρωτοφανῆς ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις, ὅπου μειοψηφοῦντες ἀρχιερεῖς νὰ διαφωνοῦν ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων καὶ νὰ εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν αἵρετίζουσαν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας.

Εἰς τὸ ἄρθρο 12 § 1-3, καθορίζεται ἡ ψήφισις τῶν κειμένων τῆς συνόδου μόνον ὑπὸ τῶν προκαθημένων τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὑπενθυμίζομεν τὴν συν-

οδικήν Ὀρθόδοξον παράδοσιν τῆς πλήρους καὶ ὁμοτίμου συμμετοχῆς τῶν ἀπανταχοῦ ἐπισκόπων, νοουμένων ὡς ποιμένων. Εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου ἔχομε διὰ πρώτην φοράν νὰ ἐκπροσωποῦνται οἱ παρόντες ἐπίσκοποι ἀπὸ τὸν προκαθήμενόν τους. Ἡ ὀδυνηρὰ συνέπεια εἶναι ὅτι ἀκυρώνεται ἡ διαχρονικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τοῦ ὁμοτίμου, ἐπισκόπου πρὸς ἐπίσκοπον. Διεχωρίσθησαν οἱ ἐπίσκοποι εἰς τοὺς κυριαρχικὰ πρώτους, τοὺς προέδρους τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτοὺς ἐπισκόπους, δίκην αὐλικῶν. Ἔτσι δημιουργήθηκε εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον μία τετραώροφος ἀρχιερωσύνη (δηλ. ὁ πρῶτος – προκαθήμενοι – λοιποὶ παρόντες – ἀποκλεισθέντες)· καὶ ἡ διαβάθμισις αὐτῆ τῆς ἐνιαίας ἀρχιερωσύνης δὲν παρουσιάζεται ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντας τῆς συνόδου ὡς ἀπλὴ διοικητικὴ, ἀλλὰ ὡς ἔχουσα θεολογικὰς βάσεις, κατὰ τὸ ὅποιον εἶναι ἀλλότριον τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας.

Τέλος, βάσει τοῦ ἄρθρου 14, «*νομίμως*» ἦσαν προσκεκλημένοι, εἰς τὴν ἔναρξιν καὶ εἰς τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς συνόδου, ἀνίεροι ἑτερόδοξοι ψευδεπίσκοποι, πρὸς τοὺς ὁποίους μάλιστα ἐξεφράσθησαν μὲ πλῆθος ἐπαίνων, ὁ πρῶτος τῆς συνόδου, οἱ προκαθήμενοι καὶ πλειὰς ἱεραρχῶν. Ἐπ' αὐτοῦ ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου, τὸν ὅποιον, ὅμως, δὲν ἀκολουθοῦν οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, «*τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομία, τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαν, ἢ τίς μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;*» (Β' Κορ. στ', 14-15). Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας ἐξεφώνουν τὸ «ἀνάθεμα» κατὰ τῶν ἀμετανοήτων αἰρετικῶν· ἐμεῖς τοὺς ἐγκωμιάζομε!

Παραλείπομε νὰ σχολιάσωμεν ἀνηκούστους παραβιάσεις τοῦ Κανονισμοῦ – ὡς λ.χ. τὴν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας

υπογραφήν κειμένου, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ διαφωνοῦντες ἐπίσκοποι τοῦ ἦσαν ὑπερδιπλάσιοι τῶν συμφωνούντων(!), ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου παράνομον τοποθέτησιν τῆς υπογραφῆς του ἀντὶ τῆς υπογραφῆς τῶν μὴ υπογραψάντων διαφωνούντων ἐπισκόπων του(!!!) – διότι τοιαῦτα ἐξωφρενικὰ δὲν συμβαίνουν, ὄχι εἰς Ἁγίαν Σύνοδον, ἀλλ' οὔτε εἰς ἀρχαιρεσίας τοῦ εὐτελεστέρου συλλόγου, παρὰ μόνον εἰς δικτατορικὰ καθεστῶτα.

Τὸ συμπέρασμα αὐτῆς τῆς ἐνότητος εἶναι ὅτι καὶ ὁ Κανονισμὸς λειτουργίας τῆς συνόδου ἦταν καινοφανῆς καὶ ἀντορθόδοξος, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πράξει καὶ αὐτὸς ὁ ἀντορθόδοξος Κανονισμὸς πολλακίς παρεβιάσθη!

3. Εἰς τὴν «*Ἐγκύκλιον*» τῆς συνόδου, κεφ. 1 § 1, ἀναφέρεται ἡ Ἐκκλησία, ὡς «*θεανθρωπίνη κοινωνία κατ' εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος*». Ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν πατερικὴν παραπομπήν, οὔτε καὶ ἀναλύεται. Εἰς τὸ προσυνοδικὸν κείμενον «*Ἡ Ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ*», εἰς τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ Β' κεφαλαίου ὑπῆρχεν ἡ ἀναφορὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον «*ὡς κοινωνίαν προσώπων ἀνταντακλώντων κατὰ χάριον διὰ τῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι ζωὴν καὶ κοινωνίαν τῶν θείων προσώπων*». Ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ, ἡ ὁποία ἠρμήνευεν τὴν ὡς ἄνω θέσιν, ἀπηλείφθη καὶ ἔτσι ἔμεινεν (ἢ θέσις) μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου κεφ. τῆς Ἐγκυκλίου. Ἡ ἀμάρτυρος αὐτὴ θέσις, εἰς ὅλην τὴν ἀγιοπατερικὴν παράδοσιν, δημιουργεῖ πρόβλημα, διότι γίνεται εἴσοδος ψευδωνύμου διδασκαλίας.

Εἰς τὰς 17 Νοεμβρίου 2016, ἔγινεν εἰς τὸ Κολυμπάρι σεμινάριον μὲ θέμα «*Εἰσαγωγή εἰς τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου*». Εἰς τὸ μῆνυμά του πρὸς τὸ σεμινάριον, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως δίδει τὴν κεκαλυμμένην ἑρμηνείαν τῆς ὡς ἄνω θέσεως, ἀναφέρων: «*Αὕτη εἶναι καὶ ἡ οὐσία τῆς συνοδικότητος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καθὼς ἡ πηγὴ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς εὐρίσκεται εἰς τὴν σχέσιν τῶν τριῶν προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος, τὰ ὁποῖα καὶ ἐνεργοῦν συνοδικῶς εἰς τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας ἐνὸς ἐκάστου μέλους*» (panorthodoxSynod.blogspot.gr / Τετάρτη 23 Νοεμβρίου 2016).

Περισσότερον ἀναλυτικὴν ἑρμηνείαν τῆς θέσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «*κατ' εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος*», κάνει ὁ «*θεολογικός*» νοῦς τῆς συνόδου τῆς Κρήτης, ὁ Μητροπ. Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, ὁ ὁποῖος, ἀναφερόμενος εἰς τὸ «*Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*» § 63 τοῦ Μεγ. Βασιλείου, γράφει: «*Ἄντι νὰ κάνει λόγο γὰρ τὴν ἐνότητα τοῦ Θεοῦ σὲ σχέση μὲ τὴ φύση του, προτιμᾷ νὰ ὀμιλεῖ γι' αὐτὴ σὲ σχέση μὲ τὴν κοινωρία τῶν προσώπων· ἡ “κοινωνία” εἶναι γὰρ τὸν Βασίλειο ὄντολογικὴ κατηγορία. **Ἡ φύση τοῦ Θεοῦ εἶναι κοινωνία.** Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὰ πρόσωπα προηγοῦνται ὄντολογικὰ τῆς κοινῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὅτι **ἡ μία οὐσία τοῦ Θεοῦ συμπίπτει μὲ τὴν κοινωρία τῶν Τριῶν Προσώπων***». (Μητρ. Περγάμου Ἰωάννου, *Ἔργα Α'*, ἐκδόσεις ΔΟΜΟΣ, ΑΘΗΝΑ 2016, σελ. 260-261). Βεβαίως μὲ μίαν ἀπλήν ἀνάγνωσιν τοῦ κειμένου τοῦ Ἁγ. Βασιλείου, γίνεται φανερόν ὅτι κακοποιεῖται καὶ διαστρεβλώνεται ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου.

Εἰς ἄλλα κείμενά του ὁ Μητροπολ. Περγάμου γίνεται περισσότερο ἑρμηνευτικὸς αὐτῆς τῆς θέσεως. «*Πρωτεῖο ὑπάρχει*

ἀκόμη καὶ στὴ ζωὴ τῆς Τριάδος, ἐφ' ὅσον εἶναι ὁ Πατὴρ ἢ “αἰτία” τῶν Τριαδικῶν Προσώπων... Τὸ πρωτεῖο στὴν τοπικὴ ἐκκλησία ἀναδύθηκε μέσα ἀπὸ τὴν Τριαδολογικὴ καὶ Χριστολογικὴ θεολογία, οἱ ρίζες του εἶναι βαθιὰ θεολογικές... Ὅτι τὸ πρωτεῖο αὐτὸ ἀποτυπώνεται στὴν Τριαδολογικὴ θεολογία καὶ στὴν Χριστολογία εἶναι προφανές, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ *primus* (ὁ ἐπίσκοπος) νοεῖται ὡς ἐπέχων στὴν Ἐκκλησία τὴν θέσι (τὸν τόπο) τοῦ Πατρός» (*Conciliarity and Primacy*, Metropolitan of Pergamon John Zizioulas, Θεολογία 2/2015, σελ. 29-30).

Ἐκ τῶν ἰθυόντων, λοιπόν, τῆς συνόδου, βλέπομε σαφῶς ὅτι ἀποκαλύπτεται ἡ ἐρμηνεία τῆς ὡς ἄνω θέσεως, ἡ ὁποία εἶναι: Ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος – Ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι μία σύνοδος Τριῶν προσώπων. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ὁ Πατὴρ εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις καὶ διασφαλίζει τὴν ἐνότητα τῆς Ἁγιοτριαδικῆς συνόδου – Ἐπομένως, καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶναι μία διαρκῆς σύνοδος, ἥτις διὰ «*Θεολογικούς*» λόγους ἔχει ἀνάγκη ἕναν πρῶτον, καὶ μάλιστα παγκόσμιον.

Εἰς αὐτὸ τὸ θεολογικὸν κατασκεύασμα, ἔχομε συνοπτικῶς τὰς ἐξῆς αἰρέσεις. **Πρῶτον**, οὐδέποτε οἱ Ἅγιοι Πατέρες θέτουν εἰς μίαν ἐνιαίαν ὑπαρκτικὴν ὁμοιότητα καὶ ἀναλογίαν, τὴν Θεολογίαν (δηλ. τὴν ἐνδοτριαδικὴν ζωὴν) μὲ τὴν Οἰκονομίαν (δηλ. τὴν σχέσιν τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐκκλησίαν). Μόνον ἡ παπικὴ θεολογία τὸ δέχεται ὡς ὄρον πίστεως, συμφώνως πρὸς τὴν *analogia entis*. Κατ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἡ κτιστὴ φύσις εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν ἄκτιστον φύσιν. Μέσα ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς κτιστῆς πραγματικότητος, κατανοεῖται καὶ περιγράφεται

ή άκτιστος φύσις, με έργαλειον την ανθρωπίνην νόησιν. Η Όρθόδοξος όμως Θεολογία, ή μόνη άληθινή πίστις, όμολογει ότι ό άκτιστος Τριαδικός τρόπος ύπάρξεως είναι άμέθεκτος και ύπέρ πᾶσαν νόησιν. Ουδέποτε μπορούμε νά εϊποῦμε με ανθρώπινα κριτήρια εϊτε ότι είναι σύνοδος ή Άγία Τριάς, εϊτε ότι είναι κοινωνία. **Δεύτερον**, έάν όπως ίσχυρίζονται, ή Άγία Τριάς είναι σύνοδος (με ανθρώπινα κριτήρια), συνεπάγεται ότι κάθε θεϊον Πρόσωπον έχει ιδικήν του ύποστατικήν ενέργειαν, ή όποία συνέρχεται έν συνόδω με τὰ υπόλοιπα θεϊα πρόσωπα. Εϊς όλους, όμως, τούς Όρθοδόξους, πού μαθητεύουν καθημερινώς εϊς τὰ κείμενα τών Άκολουθιών τής Έκκλησίας μας, είναι γνωστόν ότι ή Άγία Τριάς έχει μίαν ενέργειαν, μίαν δόξαν, μίαν θέλησιν, μίαν πρόνοιαν, διότι έχει μίαν ούσίαν (= όμοούσιος). Άν δεχθώμεν την Άγίαν Τριάδα ως σύνοδον, τότε συνεπάγεται ότι έχομεν τρεϊς ενεργείας προσώπων τὰ όποία συνέρχονται συνοδικώς, όποτε αὐτομάτως όδηγούμεθα εϊς τρεϊς ούσίας, διότι ή κάθε ούσία έχει και την ιδικήν της ενέργειαν. Έπομένως, χάνομε τὸ όμοούσιον, διὰ τὸ όποϊον οί Άγιοί μας έδωσαν μάχας και αίμα, και καταλήγομεν εϊς τριθεϊαν, εϊς τρεϊς ιεραρχημένους Θεούς, με πρώτον τὸν Πατέρα, ό όποϊος διαφυλάσσει την ένότητα αὐτῆς τής Τριάδος, ή όποία, όμως, δέν έχει καμμίαν σχέσιν με την άληθινήν Άγίαν Τριάδα.

4. Μελετῶντες τὰ κείμενα τής συνόδου, πολλάκις συνητησαμε φράσεις περί «**ἀποκαταστάσεως τής ένότητος**» («Σχέσεις τής Όρθοδ. Έκκλησίας...» §4, §19, §22, §24), περί «**προωθήσεως τής ένότητος**» («Σχέσεις...» §16), περί «**φανερώσεως τής**

ένότητα» («Ὁρθόδ. Διασπορά» §2, γ), καὶ συγκρίνοντας μὲ τὸ Unitatis Redintegratio (τὸ διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Β΄ Βατικανῆς), εἶδαμε ἀκριβῶς τὰς ἰδίας ἐκφράσεις καὶ ἐκεῖ, μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα (UR § 1 § 5).

Τὴν λύπην αὐτῆς τῆς διαπιστώσεως μᾶς τὴν διεσκόρπισεν ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πατριαρχ. Βουλγαρίας, ἡ ὁποία, εἰς τὰ σημεῖα ποῦ σχολιάζει τὰς §4, §5 καὶ §12 τοῦ κειμένου «Σχέσεις», ἀναφέρει σχετικῶς: «*Ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας γιὰ ἐνότητα ὅλων, δὲν σημαίνει τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος μὲ ἄλλους χριστιανούς, λὲς καὶ ἡ ἐνότης εἶναι κάτι ποῦ ἔχει καθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ ἐννοεῖ εἶναι ἡ ἐπιστροφή στοὺς κόλπους της, ὅσων ἔχουν ἐκπέσει ἐξ αὐτῆς, μέσα ἀπὸ τὸ Βάπτισμα, τὸ Χρίσμα καὶ τὴν Θεία Εὐχαριστία. Ἐπὶ πλεόν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος (τοῦ Πατριαρχ. Βουλγαρίας), δηλώνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεχθῆ τις διαφορὲς θεωρίες περὶ αὐτῆς τῆς ἐνότητος ποῦ ἐπικρατοῦν στοὺς ἑτεροδόξους, ὅπως γιὰ παράδειγμα τὴν θεωρία τῆς “ἀοράτου Ἐκκλησίας”, τὴν “θεωρία τῶν κλάδων” καὶ τὴν θεωρία τῆς “ισότητος τῶν δογμάτων”, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν νεοσύστατη θεωρία τῆς “βαπτισματικῆς θεολογίας”, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὑπάρχει μία ἀρχέγονη ἐνότητα σὲ ἓνα “κοινὸ βάπτισμα”. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας ἐδήλωσε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ θεωρίες συνδέονται μὲ τὴν διδασχὴ περὶ “κτιστῆς χάριτος” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἔχει καταδικασθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία».*

«*Τὴν δήλωσιν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συμμετέχει σὲ οἰκουμενιστικὲς πρωτοβουλίες “μὲ στόχο τὴν ἀναζήτησιν τῆς (ἀπωλεσθείσης) ἐνότητος ὅλων τῶν χριστιανῶν”, ἡ Ἱερὰ Σύνο-*

οδος τὴν θεωρεῖ ἀπαράδεκτη καὶ ἀνεπίτρεπτη, δεδομένου ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἀπολέσει οὐδέποτε τὴν ἐνότητά της. Ἀντιθέτως, αὐτὸ πού συνέβη εἶναι ὅτι οἱ αἱρέσεις, πού ἐμφανίσθηκαν καὶ τὰ σχίσματα, πού ἔγιναν, ἐξέπεσαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν».

«Ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνότητος περνάει ἀπὸ τὴν μετάνοια καὶ τὴν ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου βαπτίσματος» ([orthodoxethos.com/Ἀπόφασις Ἱερᾶς Συνόδου Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας](http://orthodoxethos.com/)). Δηλαδή, διὰ νὰ ἐνωθοῦν οἱ αἱρετικοὶ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, θὰ πρέπει νὰ μετανοήσουν, νὰ ὁμολογήσουν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ νὰ λάβουν τὸ Ὁρθόδοξον βάπτισμα.

Ἐμεῖς, ἀκολουθοῦντες τὴν διαχρονικὴν Πατερικὴν Διδασκαλίαν («ἐπόμεινοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι») καὶ συνακολουθοῦντες εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας, ὁμολογοῦμεν ὅτι, ὅπως δὲν ἴμποροῦν νὰ ὑπάρχουν πολλὰ σώματα ἐν Χριστῷ, ἔτσι δὲν ἴμποροῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ πολλὰ Ἐκκλησίαι· «... μία τὲ ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἐν τῷ τοῦ Χριστοῦ μυστήριον...» (Ἀγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ε.Π.Ε, τομ. 3, σ. 150). Συνεπῶς, ὁ δικασμὸς καὶ ἡ διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πράγματα, ὄντολογικῶς καὶ οὐσιαστικῶς ἀδύνατα, διότι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι ἓνας καὶ μοναδικός. Διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας οὔτε ὑπῆρξε, οὔτε καὶ θὰ ὑπάρξῃ. Ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρξῃ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ σῶμα της (πρβλ. Ἰω. 1ε, 1-6). Εἰς τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἀπεσχίσθησαν καὶ ἐξέπεσαν ἀπὸ τὴν Μίαν, μοναδικὴν καὶ ἀδιαίρετον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰφοροι αἱρετικοὶ καὶ σχισματικοί, οἱ ὁποῖοι ἔπαψαν νὰ εἶναι

μέλη της καὶ σύσσωμοι τοῦ θεανθρωπίνου Σώματός της. Ἔτσι, πρῶτοι ἀπὸ ὅλους, ἐξέπεσαν οἱ Γνωστικοί, μετὰ οἱ Ἀρειανοί, οἱ Πνευματομάχοι, οἱ Νεστοριανοί, οἱ Μονοφυσίται, οἱ Εἰκονομάχοι, οἱ Παπικοί, καὶ μετ' αὐτῶν οἱ Προτεστάνται καὶ οἱ Οὐνίται, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἀνήκουν εἰς τὴν αἵρετικο-σχισματικὴ λεγεῶνα, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, ἦσαν ἐπίσημα προσκεκλημένοι εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου.

Εἰς τὸ ἴδιον πνεῦμα εἶχεν ἐκφρασθῆ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Γεωργιανῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (8 Ὀκτωβρ. 1998), εἰς μίαν σειρὰν ἀποφάσεων, ὅπου εἰς τὸ ἄρθρον 5 ἀναφέρει: *«Ἡ αἵρετικὴ ἐκκλησιολογικὴ διδασκαλία, ποὺ ἀναπτύχθηκε στὰ βᾶθη τῆς μὴ Ὁρθοδόξου, μοντερνιστικῆς θεολογίας, ἀναφορικὰ μὲ τὴν ὑπαρξιν σωτηριώδους χάριτος πέραν τῶν κανονικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ ἡ ἀκραία ἐκδήλωσίς της, ἡ λεγομένη “Θεωρία τῶν κλάδων”, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ ποικίλοι χριστιανικοὶ κλάδοι, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα, θεωροῦνται διαφορετικοὶ καὶ ἰσοτίμοι κλάδοι τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτα»*. (orthodoxethos.com / *Ἡ Συνοδικὴ ἀπόφασις τῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας τοῦ 1998*).

5. Συναφῆς καὶ ἀλληλένδετος πλάνη μὲ τὴν προαναφερθεῖσαν («ἀναζήτησι καὶ ἀποκατάστασι τῆς ἐνότητος»), ὑπάρχουσα εἰς ἄρκετὰ σημεῖα τῶν συνοδικῶν κειμένων, εἶναι καὶ ἡ **ἐκκλησιοποίησις τῶν αἱρέσεων**. Κατέστη πλέον ἐμφανὲς ὅτι αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ κύριος στόχος αὐτῶν ποὺ ἐπρωτοστάτησαν κατὰ τὴν προετοιμασίαν καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς συνόδου. Οὕτως ἐρμηνεύονται, ἄλλωστε, καὶ οἱ πανηγυρισμοὶ τοῦ Πάπα, καὶ δὴ

διὰ τῆς δηλώσεώς του: «Τὸ πρῶτο βῆμα ἔγινε». (Πρωτοπρ. Θ. Ζήσης, «Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης σὲ σύγκριση μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Σύνοδο τῆς Κωνσταντινούπολης (1273)», «Θεοδομία», ἔτος ΙΗ΄, τ. 3 – 4, σ. 547).

Ἐξ ὅλων τῶν σχετικῶν σημείων τῶν συνοδικῶν κειμένων, τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη τὰς περισσοτέρας καὶ ἐντονωτέρας ἐπικρίσεις, εἶναι τὸ ἐν τῇ § 6 τοῦ κειμένου «Σχέσεις...», τὸ ὁποῖον – ὅπως τελικῶς διεμορφώθη – ἀναφέρει: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὕρισκομένων ἐν κοινωσίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν».

Δὲν θὰ ἐπαναλάβωμεν ἐδῶ τὰ ὅσα εὐστοχα ἀντέτειναν εἰς τὴν ἀνωτέρω διατύπωσιν παραδοσιακοὶ Ἱεράρχαι, οἱ ὅποιοι, παρὰ τὰς ἐντόνους πιέσεις, ἀπειλὰς καὶ εἰρωνείας, παρέμειναν ἀνυποχώρητοι καὶ δὲν ὑπέγραψαν τὸ ἐν λόγῳ κείμενον. Ἀπλῶς, θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς δύο δικαιολογίας, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν, εἴτε ἐξ ἀφελείας, εἴτε ἐκ πονηρίας – Κύριος οἶδεν –, ὅσοι ὑπερασπίζονται, ἔτι δὲ καὶ ἐγκωμιάζουν τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα ὡς Ὁρθοδοξότατον!

α' Ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» (εἰς τὸ ἀπόσπασμα) δὲν χρησιμοποιεῖται ἐν δογματικῇ ἐννοίᾳ, ἀλλ' ὡς «**τεχνικὸς ὅρος**», λόγῳ τοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ τῶν Χριστιανικῶν κοινοτήτων ὡς «Ἐκκλησία». Ὅμως, πέραν τοῦ ὅτι καὶ ἡ τοιαύτη χρῆσις ἀντενδείκνυται διὰ συνοδικὸν κείμενον καὶ οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐπεχειρήθη, ἐρωτῶμεν: Ἄν, ὄντως, αὐτὸ ἦτο τὸ πνεῦμα τῶν ἀγνώστων ἐφευρετῶν τῆς ἀμφισήμου ταύτης δι-ατυπώσεως, διατὶ δὲν τὸ διετύπωσαν **σαφέστερον**; Λ.χ.: «τὴν

ὀνομασίαν “**Ἐκκλησία**” τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Κοινοτήτων», θέτοντες την μάλιστα ἐντὸς εἰσαγωγικῶν ἢ «ἀπλῶς χρησιμοποιεῖ (ἢ Ὁρθ. Ἐκκλ.) κατ’ οἰκονομίαν καὶ καταχρηστικῶς τὸν ὄρον “Ἐκκλησία” ἐν τοῖς διαλόγοις». Διατί ἀντικατέστησαν τὸ προταθὲν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «**γνωρίζει**» διὰ τοῦ «**ἀποδέχεται**»; Διατί, τέλος, τὸ ἀπλούστατον, δὲν ἔβαλαν μίαν **ὑποσημείωσιν**, ἀναφέρουσαν τὴν ἐκ τῶν ὑτέρων δῆθεν ἐρμηνεῖαν των (τὸ ὅτι δηλαδή, ὁ ὄρος δὲν χρησιμοποιεῖται ἐν δογματικῇ – ἐκκλησιολογικῇ ἐννοίᾳ), ὥστε νὰ κατασιγάσῃ ἢ θύελλα τῶν ἀντιδράσεων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὴν πολυπόθητον ὑπ’ αὐτῶν ὁμόφωνον ψήφισιν τοῦ κειμένου; Σαφέστατα, διότι δὲν ἐπίστευον ὅσα προφορικῶς ἰσχυρίζονται καὶ διότι ἐπεδίωκον πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐπιτευχθῇ γραπτῶς καὶ συνοδικῶς ἡ Ἐκκλησιοποίησις τῶν αἵρέσεων.

β’ Ἀπαιτοῦν στέφανον ὁμολογίας (!), διότι ἐχαρακτήρισαν τὰς Ἐκκλησίας αὐτὰς ὡς «**ἑτεροδόξους**». Ἐρωτῶμεν: Ἄγνοοῦν –ἢ προσποιοῦνται ἄγνοιαν– ὅτι εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν γλῶσσαν (τόσον τῶν ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ὅσον καὶ τῶν ἐκ τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν) ὁ ὄρος «ἑτερόδοξος» δὲν ἐρμηνεύεται **ὡς «κακόδοξος», ἀλλ’ ὡς «ὀρθόδοξος πιστεύων εἰς μίαν ἑτέραν θεμιτὴν ποικιλομορφίαν καὶ ἰδιαιτερότητα**»; Εἰς τὸ κείμενον, μάλιστα, τῆς Γ’ Συνελεύσεώς της, ἐν Ραβέννῃ (Ὀκτώβρ. 2007), ἡ Διεθνὴς Ἐπιτροπὴ διὰ τὸν Διάλογον Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν ἐγκωμιάζει καὶ ὑπογράφει τὴν θεωρίαν τῆς «*ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως τῶν κανονικῶν νομοθετημάτων ἐν ταῖς θεμιταῖς τούτων ποικιλομορφίαις*», καὶ τὴν ἀπαισιωτέραν θεωρίαν τῆς «**ἐνότητος τῆς καλούσης μακριὰ ἀπὸ τῆν πτώσει στήν**

ὁμοιομορφίαν πρὸς τὴν ποικιλομορφίαν καὶ ἰδιαιτερότητα» (ἄρθρα 16 καὶ 31 τῆς συμφωνίας τῆς Ραβέννης). Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ἐνότης μεταξὺ ἑτεροδόξων εἶναι τὸ ἰδεατόν (!), ἐνῶ ἡ ἐνότης μεταξὺ ὁμοδόξων μόνον εἶναι ἀπευκταία «*πτῶσις*»!!!

Ἄλλωστε καὶ ἡ προσθήκη τῆς λέξεως «**ἄλλων**» πρὸ τοῦ «*ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν*» εἰς τὸ προαναφερθὲν ἀπόσπασμα («*Σχέσεις...*», § 6), προδίδει ὅτι οἱ ἀποκρυπτόμενοι ἐφευρέται του θεωροῦν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς μίαν «**ἄλλη**» **παράλληλον ποικιλομορφίαν καὶ ἰδιαιτερότητα**. Διαφορετικά, ἦτο περιττὴ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως.

Ἐπιτευχθείσης τῆς Ἐκκλησιοποιήσεως ἐν τῇ § 6, πλειστάκις καὶ ἀλλαχοῦ κατονομάζονται ἀπεριφράστως Ἐκκλησίαι ἡ πανσπερμία τῶν αἰρετικῶν (π.χ.: «*Σχέσεις...*» § 16, § 17, § 19, § 21).

Περαίνοντες ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, ἐπισημαίνομεν ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ κείμενον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διακρίνεται, εἰς μὲν τὴν § 4, τῆς «*Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*», τὴν δημιουργίαν τῆς ὁποίας ἐπιδιώκει διῆθεν διὰ τῆς ἐνώσεώς της μετὰ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν, εἰς δὲ τὴν § 5, (διακρίνεται) τῆς «*ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἐπὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων*». Ἐκ τῶν δύο αὐτῶν παραγράφων φανερώνεται, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἡ σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου ἀποδέχεται καὶ υἰοθετεῖ τὴν δομικὴν θεολόγησιν τοῦ Π.Σ.Ε., δηλαδή, τὴν «*θεωρίαν τῶν κλάδων*».

6. Πάντως, ὡς ὀλεθριώτερον καὶ κινδυνωδέστερον ἐξ ὅλων τῶν ἀποφασισθέντων εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου, θεωροῦμεν τὴν μακρὰν ἀναφοράν της **εἰς τοὺς διμερεῖς διαλόγους καὶ εἰς τὸ Π.Σ.Ε.** Ἐν αὐτῇ:

α' Προτρέπει, πιέζει και σχεδόν εξαναγκάζει, άπάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας πρὸς συμμετοχὴν εἰς τοὺς **διαιω-
ζομένους** σχεδὸν ἄνευ ὄρων διαλόγους, μέχρις ἐπιτεύξεως τοῦ
τελικοῦ σκοποῦ τῆς ἐνώσεως, **περιφρονοῦσα τὴν ἀποστο-
λικὴν ἐντολήν**: «*αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν
νουθεσίαν παραιτοῦ*» (Τίτ. γ', 10).

β' Διὰ τῆς σιωπῆς της, εἰς τὴν οὐσίαν **ἐπευλογεῖ πλείστας
ὄσας φρικτὰς ἀντικανονικότητας** (συμπροσευχάς, καὶ μάλι-
στα Λειτουργικάς, Οἰκουμενιστικάς ἀκολουθίας κ.ἄ.), αἱ ὁποῖαι
πραγματοποιοῦνται κατὰ τὴν διεξαγωγὴν των, τῇ παρουσίᾳ καὶ
συμμετοχῇ καὶ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκπροσώπων, ἀδιαφοροῦσα,
ὄχι μόνον δι' ὅσα διακελεύουν οἱ σχετικοὶ **Ἱεροὶ Κανόνες** – τῶν
ὁποίων οὐδεμίαν μνειάν ποιεῖται – ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πρόσφατον
σχετικῶς **ἀπόφασιν διορθόδοξου Συνάξεως**, τὴν ὁποίαν ἐπι-
καλεῖται καὶ ἡ κατωτέρω Συνοδικὴ ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου
Γεωργίας: «*Τέλος, τόσον ἡ συμπροσευχὴ, ὅσον καὶ ἡ μετοχὴ στὰ
μυστήρια, ἀπὸ κοινοῦ μὲ μὴ Ὀρθοδόξους, εἶναι ἀπαράδεκτες, ὅπως
αὐτὸ ἐπαναβεβαιώθηκε στὸ τελικὸ κείμενο, τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθη
ἡ διορθόδοξος Σύναξις ὅλων τῶν κανονικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλη-
σιῶν (Θεσσαλονίκη, 29 Ἀπριλίου – 2 Μαΐου 1998). Σύμφωνα μὲ
τὸ ἄρθρον 13, § Β' τοῦ κειμένου αὐτοῦ: «Οἱ Ὀρθόδοξοι ἀντιπρο-
σωπεῖς δὲν θὰ συμμετέχουν στὶς οἰκουμενικὰς ἀκολουθίας, τὴν
κοινὴν προσευχὴν καὶ λατρεία τοῦ «Θεοῦ», οὔτε σὲ ἄλλες θρησκευ-
τικὰς τελετὰς τῆς συνάξεως» (orthodoxethos.com, Ἡ Συνοδικὴ
ἀπόφασις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας τοῦ 1998).*

Ἄλλ' ἀκόμη καὶ ὁ δεδηλωμένος **οἰκουμενιστὴς Πατριάρ-
χης Ἀθηναγόρας** εἰς Ἐγκύκλιόν του πρὸς τοὺς Προκαθημέ-

νους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (31-1-52) εἶχεν ἐπισημάνη: «*Δέον ἵνα οἱ Ὁρθόδοξοι κληρικοὶ ἀντιπρόσωποι ᾧσιν ὅσα τὸ δυνατόν ἐφεκτικοὶ ἐν ταῖς λατρευτικαῖς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων συνάξεσιν, ὡς ἀντικειμέναις πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνας καὶ ἀμβλυνοῦσαις τὴν ὁμολογιακὴν εὐθιξίαν τῶν Ὁρθοδόξων...*» (εἰς τό: Καρμίρη, *Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα*, σ.σ. 962-963). Εἶναι φοβερὸν καὶ νὰ τὸ διανοηθῶμεν. Αὐτὴ «*ἡ ἀμβλυνοσις τῆς ὁμολογιακῆς εὐθιξίας τῶν Ὁρθοδόξων*», ἀπὸ κινδυνώδης καὶ ἀπευκταῖα ποῦ ἐθεωρεῖτο ἐπὶ Ἀθηναγόρου, σήμερον ἔχει καταστῆ ἐπιδιωκόμενος σκοπός! Δι' αὐτό, οὐδέποτε εἶδομεν νὰ ἐπιβάλλωνται ἱεροκανονικαὶ ποιναὶ καὶ κυρώσεις εἰς τοὺς κατ' ἐξακολουθήσιν συμμετέχοντας ἀντιπροσώπους. Ἀπ' ἐναντίας, παραμένουν εἰς τὰς θέσεις των, ἀλλὰ καὶ ἐπιβραβεύονται. Αὐτὸν τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν ὑπερέτησε, δυστυχῶς, καὶ ἡ σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου.

Υ' Τὸ χεῖριστον. Διὰ τῶν προτροπῶν καὶ ἐγκωμίων τῆς διὰ τοὺς διμερεῖς διαλόγους καὶ τὸ Π.Σ.Ε., ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, νομιμοποιεῖ καὶ ἐπισφραγίζει σωρείαν αἰρετικῶν κειμένων, τὰ ὅποια ἔχουν συνυπογράψει καὶ οἱ «Ὁρθόδοξοι» ἀντιπρόσωποι. Λ.χ.:

– Μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων: Κοινὰ συμφωνία (1989), (1990).

– Μετὰ τῶν Παπικῶν: Εἰς Μπάρι (1987), Μπάλαμαντ (1993), Ραβέννα (2007) κ.ἄ.

– Εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε.: Εἰς: Πόρτο-Ἀλέγκρε (2006), Πουσάν (2013) κ.ἄ.

Ἰδιαιτέρως μέσα εἰς τὸν «θεολογικόν» χῶρον τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι υἱοθετημένα ὅλα αἱ νέα θεωρία περὶ «*ἀοράτου Ἐκκλησίας*»,

«θεωρία τῶν κλάδων», περί «*ἰσότητος τῶν δογμάτων*», «*Βαπτισματικὴ Θεολογία*». Ἐπίσης, ὅλαι αἱ δραστηριότητες τοῦ Π.Σ.Ε ἔχουν ὡς στόχον τὴν ἀναζήτησιν τῆς χαμένης ἐνότητος ὄλων τῶν χριστιανῶν. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα κείμενον τοῦ Π.Σ.Ε., συμπεφωνημένον καὶ ὑπὸ τῶν «Ὁρθοδόξων», κατὰ τὰς περιοδικὰς γενικὰς συνελεύσεις των, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀποδεκτὸν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων μας.

Μέχρι στιγμῆς καθησυχάζαμε τὴν συνείδησίν μας – καὶ ἐν μέρει τὴν κατεπιέξαμε – καὶ ἀνεχόμεθα, χρησιμοποιοῦντες ὡς ἐπιχείρημα τὸ ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἦσαν ἐνέργειαι ἐλαχίστων ἐκπροσώπων (ὀμιλοῦμεν ἐκ τῆς πλευρᾶς τῶν Ὁρθοδόξων) ἐνεργούντων αὐθαιρέτως. Καί, ὅτι, ἐφ' ὅσον τὰ ὑπογραφόμενα δὲν ἐτύγχανον τῆς ἐπισφραγίσεώς των ὑπὸ τῶν τοπικῶν συνόδων τῶν Ἱεραρχιῶν – αἵτινες τὰς περισσοτέρας φορὰς οὔτε κ' ἐνημερώνοντο ὑπευθύνως –, εἶναι ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰσχύος, καί, συνεπῶς, θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀδιαφορήσωμεν. Ἀπλῶς προσηυχόμεθα, καὶ ἡλπίζαμε καὶ ἀνεμέναμε νὰ ἀκυρωθοῦν καὶ καταδικασθοῦν ἀπὸ μίαν γενικωτέραν – ἢ ἔστω τοπικὴν – Σύνοδον. Καὶ ἐνῶ αὐτὸ ὄφειλε νὰ εἶναι τὸ μοναδικὸν ἔργον τῆς συνόδου τῆς Κρήτης, αὕτη, ἀπεναντίας, διὰ τῶν ὡς ἄνω ἐπαίνων καὶ προτροπῶν της, ἐπεσφράγισεν ἐμμέσως πάσας τὰς αἰρετικὰς ἀποφάσεις!

Καὶ ὄχι μόνον ἐμμέσως. Ἐχομεν καὶ ἄμεσον ἐπισφράγισιν! Εἰς τὴν § 19 τοῦ Κειμένου «*Σχέσεις...*» διακηρύσσεται ἀπεριφράστως ὅτι: «*Αἱ ἐκκλησιολογικαὶ προϋποθέσεις τῆς Δηλώσεως τοῦ Toronto (1950), πιλοφορουμένης “Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν”, εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Συμβούλιον.*»

Καὶ ναὶ μὲν, ἐν συνεχείᾳ παραθέτει μερικά “*ἀθῶα*” ἀποσπάσματα ἐξ αὐτῆς τῆς Δηλώσεως, ὅμως ἀποσιωπᾷ καὶ ἀποκρύπτει ἕτερα. Συγκεκριμένως, ἡ Δήλωσις καταλήγοντας ἀναφέρει: «Οἱ Ἐκκλησίαι ἀναγνωρίζουν ὅτι τὸ νὰ ἀποτελῇ κάποιος μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι εὐρύτερον καὶ περιεκτικώτερον (*wider and more inclusive*) **ἀπὸ τὸ νὰ ἀποτελῇ μέλος τῆς ἰδίας του Ἐκκλησίας**»!!! Υἱοθετεῖται, δηλαδή, ἀμέσως, σαφέστατα καὶ ἀπροκάλυπτα ἡ αἰρετικὴ Ἐκκλησιολογία τοῦ Προτεσταντισμοῦ! Πέραν τοῦ ὅτι καὶ μόνον ὁ τίτλος τῆς Δηλώσεως, ὁ ὁποῖος καὶ περιέχεται εἰς τὸ συνοδικὸν κείμενον, διὰ τῆς διακρίσεως Ἐκκλησίας καὶ Ἐκκλησιῶν διατρανώνει τὴν αἰρετικὴν Ἐκκλησιολογίαν.

Ὅμοιως ἔχομεν ἄμεσον ἐπισφράγισην αἰρετικῶν ἀποφάσεων τοῦ Π.Σ.Ε. ὑπὸ τοῦ ἰδίου συνοδικοῦ κειμένου ἄλλας δύο φορές. Ἀφ’ ἐνὸς μὲν, εἰς τὴν § 17, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν εἰσήγησιν τῆς «Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Π.Σ.Ε.», τῶν τελικῶς ἐπικυρωθέντων ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. τὸ 2002, ἀφ’ ἑτέρου δέ, εἰς τὴν § 21, τῶν θεολογικῶν κειμένων τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις» [Ἀναλυτικὴν ἀναφορὰν περὶ αὐτῶν βλ. εἰς τὰ κείμενα: Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου «Παρέμβασις καὶ κείμενον εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», Ὁρθ. Τύπος, ἀρ. φύλ. 2148, σελ. 5 καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου «Ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης καὶ τὸ Π.Σ.Ε.», Ὁρθ. Τύπος, ἀρ. φύλ. 2136, σελ. 1 καὶ 5].

Θεωροῦμεν ὅτι καὶ μόνον δι’ αὐτὰς τὰς τρεῖς ἀμέσους ἐπισφραγίσεις τῆς, καὶ κυρίως δι’ αὐτάς, διότι εἶναι τόσον ἀπροκά-

λυπτοι, ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχωνται καμμίαν ὑπεκφυγὴν ἢ συγκάλυψιν, ἢ σύνοδος τῆς Κρήτης καθίσταται καταδικαστέα.

7. Τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν **§ 22** τοῦ κειμένου «*Σχέσεις...*»: «*Ἡ διατήρησις τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος*» εἶναι πάντη καινοφανὲς καὶ ξένον πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐν πρώτοις, δι' αὐτοῦ **ἀντιφάσκει καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἡ σύνοδος**, καθόσον, εἰς τὴν **§ 3 τῆς 'Εγκυκλίου** τῆς, ἀναγνωρίζει τὸ κῦρος τῆς **Συνόδου τοῦ 1484**, τῆς ἀποκηρυξάσης τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας (1438-1439), καὶ δικαιωσάσης τὸν Ἅγιον Μάρκον τὸν Εὐγενικόν, τὸν μόνον κατ' οὐσίαν ἀντιδράσαντα καὶ ἀνατρέψαντα αὐτήν. Ἐὰν ἤθελεν ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης νὰ εἶναι συνεπὴς πρὸς τὴν ἀνωτέρω § 22 τοῦ συνοδικοῦ κειμένου τῆς, ὄφειλεν, ἀπεναντίας, νὰ καταδικάσῃ τὴν Σύνοδον τοῦ 1484, ὡς περιφρονήσασαν τὸ «*συνοδικὸν σύστημα* (δηλαδή, τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας)... *τὴν ἀνωτάτην ἀύθεντιαν ἐπὶ θεμάτων πίστεως*» καὶ δικαιώσασαν «*ἄτομον*» (τὸν Ἅγιον Μάρκον), συντελέσασαν εἰς τὴν «*διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας*» (πάντα τὰ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν προέρχονται ἀπὸ τὴν § 22). Ἀλλὰ, φυσικά, δὲν εἶχε τὴν τόλμην νὰ προχωρήσῃ – τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρόν – μέχρις ἐκεῖ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔλθῃ εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ἑαυτήν.

Ἀντιτίθεται, σαφέστατα, διὰ τῆς § 22, καὶ πρὸς τὴν **διαχρονικὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν καταδικάσασαν συν-**

όδους καὶ χαρακτηρίσασαν αὐτὰς ὡς Αἰρετικές, Ληστρικές καὶ Ψευδοσυνόδους [ὡς λ.χ. τὴν ἐν Ἐφέσῳ (449), τῆς Ἱερείας (754), τῆς Λυῶνος (1274) κ. ἄ.], καὶ συγχρόνως **ἄγιοκατατάξασαν τοὺς ἀντιταχθέντας πρὸς αὐτὰς** καὶ διωχθέντας καὶ μαρτυρήσαντας ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἀντιτίθεται ἀκόμη καὶ **πρὸς τὴν Ἐγκύκλιον τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν (1848)**, ἡ ὁποία κηρύσσει ὅτι: «**τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτὸς ὁ λαός**» εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος διασφαλίζει τὴν διατήρησιν τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου πίστεως, καὶ **ὄχι τὸ συνοδικὸν σύστημα**, –καὶ μάλιστα «**μόνον**» αὐτό–, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ σύνοδος εἰς τὴν § 22.

Ὡς ἐπισηφράγισιν, παραθέτομε τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν δίδει ἐν προκειμένῳ πρὸς τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης, ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας: «*Τελικά, ὅσον ἀφορᾷ τὴν § 22, ἡ ὁποία δηλώνει ὅτι “ἡ διατήρησις τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος”, ἡ Ἱερά Σύνοδος (ἐνν. τῆς Βουλγαρίας) δηλώνει, ἀντιθέτως, ὅτι τὸ τελικὸν κριτήριον γιὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων εἶναι ἡ ἐπάγρυπη δογματικὴ συνείδησις ὅλου τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος. Δηλώνει ἡ Ἱερά Σύνοδος ὅτι ἡ Οἰκουμένη Σύνοδος δὲν χορηγεῖ μὲ αὐτόνομον ἢ μηχανιστικὸν τρόπον τὴν ὀρθὴν ἐκδοχὴν τῆς πίστεως, ἡ ὁποία ὁμολογεῖται ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους χριστιανοὺς*» (*orthodoxethos.com / Ἀπόφασις Ἱ. Συνόδου Πατριαρχείου Βουλγαρίας*).

Τέλος, ἡ παραπομπὴ εἰς τὸν **βον Κανόνα τῆς Β΄ Οἰκουμένης Συνόδου**, ἡ ὁποία τίθεται ἐν κατακλείδι τῆς § 22 – πρὸς δῆθεν κατοχύρωσιν –, εἶναι **τελείως ἄσχετος**, ἐφ’ ὅσον ὁ κανὼν

δὲν ἀναφέρεται εἰς θέματα πίστεως! Δι' αὐτὸ καὶ ὁ συντάξας τὴν ἐν λόγῳ § 22, δεδομένου ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς ὠμιλοῦσε διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς πίστεως, προσέθεσε «ξεκάρφωτα» εἰς τὸ τέλος τὴν φράσιν «*καὶ κανονικῶν διατάξεων*», προφανῶς διὰ νὰ τὴν χρησιμοποίησῃ ὡς “γέφυραν” πρὸς τὸν ἄσχετον κανόνα, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀνάγκην πρὸς κατοχύρωσιν!

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἐκπλήσσει, θλίβει, ἀλλὰ καὶ προκαλεῖ ἱερὰν ἀγανάκτησιν ἢ εἰδησις, καθ' ἣν, ὑπέρμαχοι τῆς συνόδου τῆς Κρήτης ἤρχισαν νὰ **ἀπειλοῦν καὶ νὰ διώκουν** τοὺς μὴ ἀποδεχομένους αὐτὴν, βασιζόμενοι εἰς αὐτὴν τὴν ἀνυποστάτου περιεχομένου **§ 22· καὶ μόνον εἰς αὐτὴν!** Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ ἐξαντλήσῃ τὴν ἀνοχήν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος, καὶ **θὰ ἐπισπεύσῃ τὴν καταδίκην τῆς συνόδου καὶ ὅσων θὰ συνεχίσουν ἀμετανοήτως νὰ τὴν ὑποστηρίζουν.**

8. Εἰς τὸ ἐπίσημον «*Μήνυμα*» τῆς συνόδου ἀνεγνώσαμεν ὅτι: «*Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν ἐνότητα καὶ τὴν καθολικότητά της ἐν Συνόδῳ*» («*Μήνυμα*», 1). Δηλαδή, ἡ σύνοδος θέλει νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης «**πραγματοποιεῖται**» εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου, ἐπομένως τὸ πλήρωμα αὐτῶν εὐρίσκει τὴν ἔκφρασιν τοῦ **ΜΟΝΟΝ** ἐν Συνόδῳ καὶ ἐγγυητὴς καθίσταται ὁ πρῶτος τῆς Συνόδου. Ἀποφεύγουν νὰ μᾶς εἰποῦν εἰς τί ἔγκειται ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν Παράδοσιν τῶν θεοφόρων Πατέρων μας, ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας ἀναφέρεται εἰς τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ πίστις ἡμῶν, – *ἡ μητέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς*» κατὰ τὸν Ἅγ. Κύ-

ριλλον Ἀλεξανδρείας – καὶ ὄχι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν εἶναι δεδομένη ἡ ἐνότης, εἰς τὴν δευτέραν εἶναι ζητουμένη. Ἐξ Ὁρθοδόξου ἀπόψεως, ἡ Σύνοδος προϋποθέτει τὴν ἐνότητα, δὲν τὴν ἀναζητεῖ. Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα «ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας» καὶ εἰς τὴν ἐνότητα πάντας καλεῖ. Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἶναι δεδομένον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τοὺς μετέχοντας εἰς Αὐτήν, διότι δὲν εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπωλεσμένο καὶ ἀναζητεῖται.

Εἰς τὸ «*Μήνυμα*» τῆς συνόδου, βλέπομεν λοιπὸν νὰ μεταθέ-
τουν τὴν ἐνότητα καὶ τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ
ἐπίπεδον τῆς πίστεως, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου, διὰ τὴν
τοπικὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὴν σύναξιν τῶν ἐπισκόπων, διὰ τὴν
ἐπαρχιακὴν, ἢ οἰκουμενικὴν σύνοδον. Ἡ μετὰθεσις αὐτὴ γεννᾷ
μεγάλα ἐκκλησιολογικὰ προβλήματα. Θὰ περιορισθῶμεν εἰς
μῖαν μόνον παρατήρησιν. Κατὰ τὸν Μητροπολίτην Περγᾶμου
«*Ἡ μοναδικότητα τοῦ ἐπισκόπου σὲ κάθε τοπικὴ ἐκκλησία εἶναι
ἕνας ὅρος “ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ” γιὰ τὴν καθολικότητα αὐτῆς τῆς
Ἐκκλησίας*» (Μητρ. Περγᾶμου Ἰω. Ζηζιούλα, *Ἔργα Α΄*, ὅπ.π.,
σελ. 586). Δηλαδή, μὲ βάσιν τὰ ἀνωτέρω, αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι
αἱ ὁποῖαι χηρεύουν λόγῳ θανάτου τοῦ ἐπισκόπου των, ἢ διὰ
πολλοὺς ἄλλους λόγους, ἐπὶ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, αὐτο-
μάτως παύουν νὰ ἔχουν τὴν καθολικότητα καὶ τὴν ἐνότητα, ἐφ’
ὅσον χρόνον τοὺς λείπει τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου; Αὐτὰ
εἶναι πράγματα ἀπαράδεκτα διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Διὰ νὰ μὴ πελαγοδρομοῦμεν εἰς ἄλλοτρίας καὶ πειρασμικὰς
ἐννοίας, θὰ ἀναφέρωμεν τὸν Ὁρθόδοξον λόγον τοῦ Ἁγίου
Ἰουστίνου Πόποβιτς, τοῦ νέου ὁμολογητοῦ: «*Στὴν οὐσία τῆς ἡ*

καθολικότητα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν Θεαυθρωπότητα, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς Λόγος, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ ἐν Ἐαυτῷ ἐνώνει, συνάγει, καθολικοποιεῖ, οἰκουμενικοποιεῖ ὅλα τὰ λογικὰ κτίσματα μὲ τὸν ἑαυτὸ του, τὸν Δημιουργό, ἀλλὰ καὶ τὰ λογικὰ κτίσματα μεταξύ τους. Ἡ εἴσοδος καὶ ἡ ζωὴ σὲ αὐτὴν τὴν καθολικοποίηση πραγματοποιεῖται μὲ τὴν ἐλεύθερη βούληση καὶ διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἀγίων ἀρετῶν... Στὴν πραγματικότητα, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς, εἶναι ὅλο τὸ βάθος, ὅλο τὸ ὕψος καὶ ὅλο τὸ πλάτος τῆς καθολικότητος» (Αγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, «Ἡ Ἐκκλησία, τὸ παμμυστήριον τοῦ Χριστοῦ», σελ. 259).

9. Εἰς τὸ κείμενον τοῦ «Μηνύματος», καθὼς καὶ εἰς τὴν «Ἐγκύκλιον», ὑπάρχει ἡ προβληματικὴ φράσις, «ἡ Ἐκκλησία δὲν ζεῖ γιὰ τὸν ἑαυτὸν της». Ἀρχικῶς, ὀφείλομεν νὰ ἀποκαλύψωμεν ὅτι ἡ φράσις αὕτη εἶναι ἀκριβῆς ἀντιγραφή ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ διατάγματος «*Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίδα. Ἡ Ἐκκλησία μέσα στὸν σύγχρονο κόσμον*» (GS) τῆς Β΄ Βατικανῆς συνόδου. Ἐξ Ὁρθοδόξου ἀπόψεως, ὅμως, ὁ ἑαυτὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Ἡ Ἐκκλησία ζεῖ ὄντως διὰ τὸν ἑαυτὸν της, δηλ. τὸν Χριστὸν, καὶ εἶναι τελείως αὐτόνομος ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου. Ἄν δεχθῶμεν τὴν φράσιν αὕτην τοῦ «Μηνύματος», ὁμιλοῦμεν πλέον διὰ τὴν ἐκκοσμίκευσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Μέσα εἰς τὰ κείμενα τοῦ «Μηνύματος», τῆς «Ἐγκυκλίου» καὶ τῆς «Ἀποστολῆς» διακρίνομεν εὐκρινῶς μίαν γλῶσσαν, ὅπως ἐκείνη τοῦ «κοινωνικοῦ Εὐαγγελίου» τῶν Προτεσταντῶν καὶ τοῦ κειμένου «Ἡ Ἐκκλησία μέσα στὸν σύγχρονον κόσμον», τῶν

Παπικῶν. Βλέπομεν μίαν παρέμβασιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ἀπτά προβλήματα τῆς πολιτικῆς κοινωνίας καὶ εἰς τὰ ἀκανθώδη ζητήματα τοῦ συγχρόνου κόσμου, μὲ μίαν γλῶσσαν ἀκινδύνου ρητορικῆς, ἀπογεγυμνωμένης ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Σταυροῦ, τὴν ὁποῖαν προσφέρει ἡ Θεία Χάρις.

10. Ὑπάρχουν βεβαίως, πολλὰ ἀκόμη τὰ ὁποῖα θὰ ἤμποροῦσαν νὰ ἐπισημανθοῦν. Ὡς παράδειγμα, ἀναφέρομεν τὰ «παραθυράκια» τὰ ὁποῖα ἔχουν δημιουργηθῆ, ὅσον ἀφορᾷ τὰ κωλύματα γάμου. Διὰ μὲν τὸν γάμον Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων τὸ «παράθυρον ἀνοίγεται» ὑπὸ τῆς συνόδου διὰ τῆς προσφερομένης δυνατότητος ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐκάστης αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (§ 5ii)· ὅποτε δίδεται συνοδικὴ ἐπισφράγισις εἰς τὸ φαινόμενον, οἱ ἑτερόδοξοι σύζυγοι νὰ ἀνήκουν εἰς τὸ ὀρθόδοξον ἐκκλησίασμα, παραμένοντες ἀβάπτιστοι καὶ ἀχαρίτωτοι. Διὰ δὲ τὸν γάμον μετὰ τὴν χειροτονίαν τὸ «παράθυρον παραμένει μισάνοικτον», καθ' ὅσον δηλοῦται μὲν ὅτι ἡ ἰσχύουσα κανονικὴ παράδοσις τὸν κωλύει, προηγουμένως ὅμως ἔχει προδηλωθῆ ὅτι *«ἡ ἱερωσύνη αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα γάμου»* (§ 4). Τέλος, διὰ τὸν γάμον μετὰ τὴν μοναχικὴν κουρὰν καὶ διὰ τὸν γάμον Ὁρθοδόξων μετὰ μὴ Χριστιανῶν, τὰ «παράθυρα περιμένουν κλειστὰ μίαν ἐπομένην σύνοδον νὰ τὰ ἀνοίξῃ» –ἐντὸς τῆς ἐπομένης ἑπταετίας, κατὰ τὴν δήλωσιν τοῦ *«Μηνύματος»*–, καθ' ὅσον κωλύονται μὲν *«κατ' ἀκρίβειαν»*, χωρὶς ὅμως νὰ ἀναφέρεται ρητῶς ἡ ἔλλειψις δυνατότητος ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας (§ 3 καὶ § 5 iii).

Κατακλείοντες τὰς κυριωτέρας ἐπιλεκτικὰς καὶ συνοπτικὰς διαπιστώσεις, ἐπὶ τῆς συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου, πιστεύομεν πῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων, κατέστη ἔμφανές ὅτι τὰ κείμενα αὐτῆς δὲν ἤμποροῦν νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὴν θεολογικὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· διότι δὲν ἀποτελοῦν συνεπιῆ καὶ ἀκριβῆ συνέχειαν τῆς θεολογίας τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ὁποίων τὰς εὐχὰς ἐπικαλούμεθα εἰς τὸ τέλος κάθε Ἐκκλησιαστικῆς πράξεως. Ἐπὶ Τριαδολογικοῦ καὶ Ἐκκλησιολογικοῦ ἐπιπέδου, ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου, εἶναι ἀπαράδεκτα. Ὅλως ἰδιαίτερος τὰ κείμενα: «*Μήνυμα*», «*Ἐγκύκλιος*», «*Ἀποστολή*», «*Σχέσεις*» καὶ «*Μυστήριον τοῦ γάμου*», εἶναι ἐπηρεασμένα κατὰ τὸ μεγαλύτερον ποσοστόν, ἀπὸ τὰ ἀντίστοιχα διατάγματα τῆς Β΄ Βατικανῆς συνόδου.

Εἶναι, λοιπόν, «ἡλίου φαεινότερον» ὅτι ἀδυνατοῦμε νὰ δεχθῶμεν τὰς ἀποφάσεις τῆς συνόδου τῆς Κρήτης, διότι ἐν αὐταῖς ὑπάρχουν κείμενα δογματικῶς μὴ ὀρθόδοξα, τὰ ὁποῖα ἡ Ὁρθόδοξος δογματικὴ συνείδησίς μας καὶ κυρίως ἡ ἱερὰ παράδοσις τῶν Ἁγίων Πατέρων μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀνεχθῶμεν, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι τὰ κείμενα αὐτὰ αὐτοτιτλοφοροῦνται ὡς ἔχοντα ἀναντίρρητον «*πανορθόδοξον κύρος*».

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου κειμένου εἶναι, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ὁμολογήσωμεν διὰ λόγους συνειδήσεως τὴν ἀντιθεσίμ μας πρὸς τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης, ἀφ' ἑτέρου, νὰ ἐνημερώσωμεν τοὺς παραπληροφορημένους ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας κληρικούς καὶ λαϊκούς καὶ τέλος, νὰ ἀντιδράσωμεν πρὸς τὰς διαρκῶς αὐξανόμενας ἐκκλησιαστικὰς ἀπειλὰς καὶ διώξεις κατὰ τῶν μὴ ἀποδεχομένων τὴν σύνοδον, ὡς μὴ ἐκφράζουσιν τὴν

Ὁρθόδοξον πίστιν. Τὸ κείμενον αὐτὸ εἶναι ἔκφρασις πόνου καὶ ἀνησυχίας καὶ πολλῶν ἄλλων Ἀγιορειτῶν ἀδελφῶν μας, τοὺς ὁποίους ἐκπροσωποῦμεν οἱ κάτωθι ὑπογράφοντες.

Εὐχόμεθα καὶ κραυγάζομεν ἐμπόνως, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅπως ὁ Ἅγιος Τριαδικὸς Θεὸς δώσῃ τὴν φωτοποιὸν Χάριν Του, καὶ μία ἄλλη μεταγενεστέρα Σύνοδος, ὡς χειρουργός, ἐκβάλῃ τὰ κείμενα αὐτὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπέλθῃ **ἡ ἴασις**.

Μετὰ πόνου καὶ ἀγάπης Χριστοῦ,
οἱ κάτωθι Ἀγιορεῖται Κελλιῶται Πατέρες:

- Γ. Παΐσιος Μοναχὸς μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ
- Ἱερ. Κελλίον Ἁγίων Ἀρχαγγέλων «Ἀβερκαίων», Καρσαί.
Γ. Ἀρσένιος Ἱερομόναχος μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ
- Ἱερ. Κελλίον «Παναγούδα».
- Γ. Εὐφρόσυνος Μοναχὸς μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ
- Ἱερ. Κελλίον Τιμίου Προδρόμου, Καρσαί.
Γ. Νικόλαος Μοναχὸς
- Ἱερ. Κελλίον Ἁγίου Δημητρίου, Καρσαί.
Γ. Παντελεήμων Ἱερομόναχος
- Ἱερ. Ἡσυχαστήριον Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου,
Κατουνάκια.
Γ. Νικόδημος Μοναχὸς
- Ἱερ. Κελλίον Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Καρσαί.

Τό παρόν τεύχος, ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΟΥΝΙΟΣ 2016) στοιχειοθετήθηκε και σελιδοποιήθηκε από τό λιθογραφείο Μαυρογένης Α.Ε.

Τήν ὀργάνωση παραγωγῆς, τό σχεδιασμό καί τήν καλλιτεχνική ἐπιμέλεια εἶχαν οἱ ἐκδόσεις «Ἄγιότοκος Καππαδοκία».

Τυπώθηκε σέ χαρτί Fedrigoni Illustration 150 γρ. στό λιθογραφείο Μαυρογένης Α.Ε. σέ 5.000 ἀντίτυπα τῶν 32 σελίδων.

Νικόλαος Ἀ. Ζουρνατζόγλου

Τ.Θ. 60159, 570 01 Θέρμη Θεσσαλονίκης

Τηλ. 6972 019530

e-mail: kappadoc@otenet.gr

www.agiotokos-kappadokia.gr

Θά θέλαμε νά γνωστοποιήσουμε στούς εὐλαβεῖς ἀναγνώστες, ὅτι ὁποῖος γνώρισε τόν Ὅσιο Παῖσιο καί ἐπιθυμεῖ νά στείλῃ τήν προσωπική του μαρτυρία, ἢ ὅποιοδήποτε ἄλλο στοιχεῖο ἔχει (ἐπιστολές, φωτογραφίες ἢ κασέτες) προκειμένου νά συμπεριληφθῇ στό Γ΄ τόμο «ΟΣΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ» τῶν ἐκδόσεων ΑΓΙΟΤΟΚΟΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ μπορεῖ νά ἐπικοινωνήσῃ μέ τόν Νικόλαο Ζουρνατζόγλου στίς ἀνωτέρω διευθύνσεις καί τηλέφωνα.

Ἐπιτρέπεται ἡ πιστή ἀναπαραγωγή τοῦ παρόντος ἔργου ἢ μέρους του.

